

Gönüller Diyalogu: Anjelika Akbar'ın KPE'ndeki Konseri

/Kiev Politeknik Enstitüsü" Milli Teknik Üniversitesinin Gazetesi, 2 Haziran 2011/

-Üniversitenin Kültür ve Sanat Merkezinin bugün tıklık tıklım dolu olduğunu anladığımda ve sahnede de bir kuyruklu piyano bulunduğunu görünce hemen sanatçı için bir heyecana kapıldım. Çünkü salonda bazılarının düşündüğü gibi sadece gençlik modası, diskotek ve eğlenceyle ilgilenen çok sayıda gürültücü üniversite ve lise öğrencileri bulunuyordu. Sanki öğretmenleri gençleri tutup getirmiş gibi görünüyordu. Programda duyurulan klasik eserler ise bambaşka bir hava gerektiriyordu... Ama, işte sahneye emin adımlarla uzun boylu, kırmızı elbiseli bir bayan çıktı. Anjelika Akbar –dünyaca ünlü bir piyanist, besteci, müzik doktoru, UNESCO temsilcisi, yazar, tercüman, mutlu bir eş ve iki çocuk annesidir. Ukrayna kökenleri olan, ancak yaklaşık yirmi yıldır Türkiye’de yaşayan bu şahıs çağdaş müzik doruklarının yıldızı, 400 (!) senfonik, koro, oda müziği ve enstrümantal eserin müellifidir.

Anjelika'nın salona hitap ederken söylediği ilk sözler, samimiyetiyle izleyicileri büyüledi. Hafif bir aksanla çocukluğunu, dört yaşındayken nasıl mutlak işitme yetisinin ortaya çıktığını, müzik okulu ve konservatuardaki eğitimini ve tabii, babasının bireysel vasıflarının oluşmasındaki etkisini anlattı. Anjelika'nın salonda hazır bulunan babası –Stanislav Timçenko aslında meslektaşımız ve Sosyoloji ve Hukuk Fakültesi Felsefe Kürsüsünde profesördür– herhalde kızıyla çok gururlanmıştır. Aile sıcaklığının elektrik dalgaları süratle bütün salona yayıldı. Dahası, Anjelika salonda bulunanlara kendinizi evinizde veya dostlar meclisindeymiş gibi hissedin dedi. Bu şekilde, karşılıklı şefkat ortamında müzikli dakikalar geldi, geçti...

Tabii ki çok sayıda piyano virtüözü Ukrayna'yı ziyaret ediyor. Kültür krizi bulunduğu dair feryatlara rağmen başkent konservatuar ve filarmoni salonları kural olarak tıklım tıklım dolmaktadır. Ancak piyanistlerin önemli bir bölümü, belirli bestecilerin eserleri üzerine ihtisaslaşmış erkeklerdir. Ve biz burada icra stilinde içsel uyum ve sıra dışı ihtirashılığın birleştiği, dişiliğin ışığıyla müziği doyunlaştıran bir hanımefendi gördük. Her bir eser, ufak bir temsile dönüşüyordu, çünkü piyanist konser eserleri için minik prelüdlere sunmaktaydı ve hatta bazılarını da şarkılarıyla tamamlamaktaydı. Anjelika, “şarkı usulünde” olmak üzere Bah'ı, Astor Piazzolla tangolarını, Türk bestecilerin eserlerini ve tabii ki kendi eserlerini çaldı. Anjelika'nın müziğinin insanlara olağandışı etkisinin sırrını çözmeye kalksak tek bir şey söyleyebiliriz – o camgönülden çalmaktadır. Ancak böylesine bir icra, nerede yaşadıklarına, hangi yaşlarda olduklarına bakılmaksızın izleyicilerin gönüllerine kor düşürmeye muktedirdir. Bir anlığına sanki salonda bulunan insanlar sahneden yayılan müzik seslerinin dalgalarıyla titreşen ve aynı duyguları paylaşan herhangi bir canlı organizmada bütünleşmişti. Piazzolla'nın “Libertango”su, Anjelika'nın büyük oğluna /oğlunun adı Yürek'tir ve “kalp” olarak tercüme edilmektedir/ ithaf ettiği “Yürek” adlı vals, Türk besteci Erkin'in “Küçük Çoban” eseri coşkuyla dakikalarda alkışlandı. Hassas sosyal konularla ilgili olan ve Nazım Hikmet'in kaderini anlatan “Yalnız Çınar” baladı, trajik Yugoslavya olaylarını anlatan “Kosova” piyesi başta olmak üzere Akbar'ın kendi eserleri derin intibalar yarattı. Roden heykelleri sergisini ziyaretinden sonra yazdığı “Kamo Grâdeşi” (Quo vadis –Yolculuk Nereye), kompozisyonunu çalmak üzere Stanislav Timçenko'nun sahneye çıkması da bir heyecan dalgası yarattı.

Salonda hazır bulunan son derece dost canlısı Türk öğrencileri ve Ukrayna'daki Türk temsilcilikleri görevlileri, kahramanımızın müstesna mizah anlayışı, felsefe merakı, salonda boş yer bulamayan dinleyiciler ve kliplerin gösterilmesi sırasında çıkan teknik sorunların tipik durumu hakkında daha çok şey anlatmak da mümkündür. Programın bitiminde dinleyicilerin sanatçıyı uzun süre ayakta alkışlaması ise son derece kayda değerdir.

Ancak yine de en iyisi, konuşumuzun kenti sözlerinden alıntıyla noktayı koymak olacaktır. ”Ben eminim ki, yaşamda en önemli şey taşıdığın kanın veya dinin, ya da siyasi inançların sesi değildir. En önemlisi –ne bir vücutla, ne bir bilinçle, ne de inançla ilintisi olan

kalbin sesidir. Bu sadece her birimizde var olan Sevgiyle bağlantılıdır bu şekilde gönüllerimizde barış ve sevgi yeşerteceğiz ve yaşamın karmaşası içinde huzur vahaları yaratacağız!”

Marina Prepotenskaya,

Ukrayna Milli Teknik Üniversitesi “Kiev Politeknik Enstitüsü” Felsefe Kürsüsü Doçenti, şair, radyocu